

el lector escriu**Les motos a muntanya**

Sr. Director,
Em permeto la llibertat d'utilitzar el seu diari per manifestar la meua total repulsa contra l'escrit amb data 7/3/83 que signa el Sr. Torramadé.

Sr. Torramadé: vostè de motos (i especialment de motos de trial) no hi entén res, res de res. És més, no crec que posades de cantó diferents classes de motos (cros, trial, tot terreny, speedway, dirt-track, etc...) sàpiga identificar-les correctament. És cert que la màquina (tal com vostè anomena la moto de trial) ens absorbeix. Cert és també que molts propietaris de motos fan massa fressa, però els autèntics motoristes no ho permetem mai, sinó tot el contrari: si anant per la muntanya trobem nois amb motos de cros, som els primers a dir-los que això està mal fet, que han d'anar a entrenar-se als circuits que a la fi ja tenen; i si, anant pel Carrer Nou, ens passa una 49 d'aquelles amb tubarros especials i sense petaca (a vostè aquestes paraules li deuen venir de nou), som els primers a maleir-los, just pel mal nom que donen als que sí som motoristes.

Per acabar, l'ús de les motos de trial ja està reglamentat (i és un esport federat i tot), i no solament aquí, sinó a tot el món (França, Finlàndia, Anglaterra, Alemanya, Itàlia, Canadà, Estats Units, Bèlgica...).

Només em resta dir-li que abans de començar a repartir calúmnies a tort i a dret, s'informi sobre el tema; d'acord? Així anirem millor tots.

Apa, fins a una altra.

Josep Maria Quintana

I més motos...

Sr. Director,
Escriu un aficionat de la moto, en contra dels absurds arguments del Sr. Torramadé del dia 8 de març.

En principi aquest senyor intenta parlar d'un tema totalment

inexplorat i desconegut per a ell, ja que les motos de trial, de fressa en fan tanta com un *Vespino*. Les úniques motos que fan fressa, i a les que ell es vol referir, són les de moto-cros; però aquest tipus de moto surten de fàbrica sense poder-se matricular, per la qual cosa solament poden anar per circuits tancats.

Aquest senyor també es refereix a la contaminació, que és mínima i a la vegada incomparable al món d'oxid deixat anar pels vehicles de quatre rodes. Per cada gram de monòxid que deixen les motos n'hi ha 30 o 40 dels cotxes.

Una altra faceta desconeguda per aquesta persona, és la de la reglamentació que dona l'estat sobre el soroll permès, ja que cada motot, segons la cilindrada, té un límit de sonoritat, controlat mitjançant uns estris que deixen establert un soroll no molest per a la persona. Aquesta fressa de la qual tant fa menció, no vindrà tampoc d'un bon esportista del trial o del cros, sinó del noi que es va a comprar un ciclomotor amb marxes i hi fa una modificació al tub d'escapament i que ja sabem qui són.

El que és veritat és que quan surto de casa i miro als quatre cantons que m'envolten, escolto, només veig camps i camps destrossats i masegats per les motos.

Crec que aquestes observacions són bastant concloents, perquè aquest senyor abans d'escriure en aquesta entitat, moderi i limiti les seves crítiques, que desprestigien el meravellós i apassionant món de la moto.

J. Martorell

Problemes laborals al Psiquiàtric

Sr. Director,
Els treballadors dels quatre centres assistencials de la Diputació de Girona sol·liciten un augment de sou de 10.000.-ptes. lineals per a totes les categories professionals més baixes (vigilants, netejadors, porters... etc).

Segons ens informen els representants dels treballadors de

l'Hospital Psiquiàtric, des de fa unes setmanes s'estan desenvolupant converses amb les autoritats de la Diputació, sense que de moment s'hagi arribat a un principi d'acord entre les posicions mantingudes per ambdues parts.

Actualment un vigilant («cuidador») psiquiàtric, que és la categoria que engloba el grup més nombrós dels treballadors de l'esmentat centre, estan cobrant un sou base de 40.638 ptes., més un 15% de perillositat, que després de les deduccions corresponents queda reduït a una quantitat que oscil·la entre 37.000 i 39.000 ptes., treballant 42 hores setmanals. ¿Qui pot viure amb aquest sou avui dia, per poc nombrosa que sigui la seva família o per molt baix que sigui el seu nivell de vida? Mentrestant, un auxiliar de la Seguretat Social, que seria la categoria més propera a la del «cuidador psiquiàtric», cobra unes 50.000 ptes. en brut, treballant 38'30 setmanals, més altres millores socials, com ara ajuda, guarderies... etc.

Tenint en compte que el vigilant psiquiàtric se les ha d'haver amb un tipus de malalt molt diferent i a vegades perillós, el tracte adequat amb el qual exigeix una preparació específica (de la qual cosa la Diputació no s'ha preocupat gens ni mica) i potser una sèrie de qualitats personals que no són exigibles a l'auxiliar de clínica, creiem que s'està cometent una injustícia clara, i no estem disposats a suportar-la més temps. Assenyalem, per altra banda, que la majoria de les Diputacions de l'Estat espanyol, si no totes, estan passant unes quantitats sensiblement superiors als seus treballadors psiquiàtrics; i la de Girona no és pas precisament la més pobra de l'Estat.

Davant d'aquesta situació, els treballadors volem sensibilitzar l'opinió pública i demanar-ne el suport, ja que en definitiva els fons que maneja la Diputació són de tots.

Assemblea General de Treballadors de l'Hospital Psiquiàtric de Girona

DE CADA DIA
Ampolles, butllofes, bombolles i pompes

Un maldestre follet esgarriacri es va entaforar un dimarts qualsevol entre les pàgines del Punt. Se'n deia que els marxaires de Banyoles portaven ampolles als peus, a causa de la llarga caminada. Ja m'imaginava els pobres marxaires arrossegant les ampolles buides de cervesa, aigua mineral i refrescos, talment els pots de llaua lligats darrere els cotxes de nuvis. I ho vaig comentar. —Home, ja es veu que el reporter no es referia pas a aquest tipus d'ampolles; volia dir que de tant de refregar-se la pell amb el calçat se'ls havien fet «bombolles» als peus. La meua confusió va en augment. Ja m'imaginava ara sorgint, dels peus dels marxaires, una admirable col·lecció de bombolles de sabó, de tots colors, mesures i formes com un do preciós, obsequi de les Nàiades amagades als invisibles palaus de cristall del fons de l'estany.

És dramàtica aquesta castellanització. Perquè és amagada. A l'amic que parlava de les «bombolles» als peus li vaig preguntar com se'n deia d'aquelles esferes de colors que bufant, hem fet tots de petits, amb un tros de canya i una mica d'aigua amb sabó. I em diu: «pompes».

Em ve a la memòria l'acudit que m'explicava l'altre dia a Joanet de Can Toia, de Maia: «Els castellans —diu— són tan lloscos que de l'ordi en diuen «civada»; i de la civada en diuen «avena».

Ara la paella s'està girant: som els catalans, i a casa nostra, que de les ampolles en diem «botelles», de les butllofes en diem «ampolles» i de les bombolles en diem «pompes». I si de les pompes no en diem una altra cosa és perquè —per sort o per desgràcia nostra— una de les accepcions de «pompa» en llengua castellana, coincideix, semànticament, amb la catalana: les «pompes fúnebres».

La capacitat de resistència d'una llengua és molt forta. Ho sabem. Però la societat actual ens està minant de tal manera aquesta capacitat que més d'un cop ens hauriem de preguntar fins a quan podrem resistir, sense caure en una identificació vergonyant, en una mena de «patois» alienador. De solució només n'hi ha una: la reciprocitat absoluta, a nivell estatal. És a dir: el castellà ha de poder incidir en la vida pública de Catalunya en la mateixa mesura que el català pugui incidir en la vida pública de Castella. O això, o cadascú a casa seva. O aquest «hara-kiri» que malvivim cada dia.

Joan Carreres i Péra

En JAP l'ha encertat

Sr. Director,
En relació amb la secció d'humor apareguda al PUNT DIARI del dissabte 5 del corrent; titulada «La punxa d'en Jap», l'Associació MIFAS li vol manifestar l'encert que en Jap ha aconse-

guit en aquest tema, ja que suposa una crítica que, encara que humorística, és una realitat palpable.

Molt atentament,

L'associació MIFAS

NECROLÒGIQUES**JOSEPA RIUBRUGUENT I ROVIRA**

A l'edat de 62 anys, va morir ahir a Girona, Josepa Riubruguent i Rovira, natural de Sant Feliu de Pallerols i resident al carrer Lorenzana, n° 35, de Girona.

Estava casada amb Josep Creixants i tenia dos fills: Joaquim i Llorenç.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, 12 de març de 1983, a les onze del matí, a l'església parroquial de Sant Josep a Girona.

Que descansi en pau.

VICENÇ GINER I BAESA

A l'edat de 51 anys, va morir dijous passat, Vicenç Giner i Baesa, natural de Campello (Alacant) i resident als habitatges de Sant Josep, n° 34, de Roses.

Estava casat amb Encarnación Principal Castilla.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima es va celebrar ahir, 11 de març de 1983, a les onze del matí, a l'església parroquial de Roses. Posteriorment fou traslladat al cementiri de Motril (Granada).

Que descansi en pau.

JOAQUIM CAMPS I MUÑOZ

A l'edat de 24 anys, va morir dijous passat, Joaquim Camps i Muñoz, natural de Sant Gregori i resident a la urbanització «Sant Fèlix», bloc Ter, de Celrà.

Era solter.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, 12 de març de 1983, a les onze del matí, a l'església parroquial de Celrà.

Que descansi en pau.

ÀNGELA VILA I QUERA

A l'edat de 57 anys, va morir ahir, Àngela Vila i Quera, natural de Sant Joan les Fonts i resident al passatge dels Lliris, n° 72, d'Olot.

Era vídua de Francesc Roca i Batlle i tenia una filla: Concepció.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, 12 de març de 1983, a les quatre de la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere a Olot.

Que descansi en pau.

VICENTA MARTÍ I CULUBERT

A l'edat de 58 anys, va morir ahir, Vicenta Martí i Culubert,

natural de Cruïlles i resident al Mas Bertomeu de Sant Sadurní.

Era vídua de Lluís Sabater i tenia tres fills: Ramon, Mª Rosa i Jordi.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, 12 de març de 1983, a les deu del matí, a l'església parroquial de Sant Sadurní.

Que descansi en pau.

MARIA FURCADA I COMAS

A l'edat de 80 anys, va morir ahir, Maria Furcada i Comas. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, 12 de març de 1983, a les dotze del migdia, a l'església parroquial de l'Armentera.

Que descansi en pau.

PREGUEU DÉU EN CARITAT

Per l'ànima de

Joan Juncà i Juncà

que morí a Salt el dia 11 de març del 1983 a l'edat de 69 anys havent rebut els Sants Sacraments i la B.A.

A.C.S.

La seva esposa, Pepita Buadella i Tarrés; fills, Mª Carme i Josep M^a; fills polítics, Amadeu Riera i Rosa Valls; néts, Joan, Xavier, Marta, Natàlia, Gemma i Anna M^a; germanes; germans polítics; oncles; nebots i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà demà diumenge dia 13 a les deu del matí a l'església parroquial de Sant Cugat.

No es convida particularment.

Domicili mortuori carrer Major de Salt, 270 - 1er., 1^a.

Salt, 12 de març del 1983.

1er ANIVERSARI**Antònia Fàbregas i Sala**

Avui fa un any que ens manca la teua estimació i la teua companyia.

A tots els qui la vàreu conèixer us preguem una oració, i l'assistència a la missa que se celebrarà avui dissabte, dia 12 de març, a les vuit del vespre a la parròquia de Santa Maria d'Amer